

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Skov-Hornets Klang mellem Skamlings-Bankerne

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Skov-Hornets Klang mellem Skamlings-Bankerne", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 14. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1844_780-txt-shoot-idm740.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

15 Danske Landsmænd, *Slesvigske* Dannemænd! det er med særdeles Glæde, jeg indtræder i Eders Venne-Kreds, som er Dannemarks lyslevende Grændse-Fæstning, det sande, unedbrydelige *Dannevirke*, vel bygt af *Jord*, men kun som den *Almægtige* bygger, der i Begyndelsen skabde *Jord-Mennesket* i sit eget Billede og efter sin Lignelse! Ja, I giæve og fribaarne Dannemænd! kiække og bolde, som alt i *to Aartusinder*, om ikke længer, stod paa Vagt for det velsignede *Fæderneland*, de hjerteligste Heltes og de elskeligste Kvinders ældgamle Hjem, stod paa Vagt mod det altid herskesyge, brydske og krigske Folk, hvis *Keisere* satte al deres Ære i at være "*Rigets Formerere*," stod paa Vagt mod dem, ligesom, efter vore gamle Skjaldes Billed-Sprog, *Heimdal* paa *Himmelbjerget* bevogtede det "grønne Gudhjem," som kun "*Gynge-Broen*" adskildte fra den store og vidtløftige men gølge *Jette-Verden*! Naar jeg derfor læser i de gamle Skrifter, at her, ved *Eideren*, var alt fra *Arildstid*, i den gamle Folke-Dommer *Bøges Tid*, opkastet en *Jord-Vold* imod *Tydskerne*s Angreb, som kaldtes *Holger-Diget*, men at denne *Jord-Vold* i *Thyre Dannebods Dage* agtedes utilstrækkelig, saa hun befæstede den med 16det berømte *Plankeværk*, som kaldes *Dannevirke*, og at endelig Kong *Valdemar* den *Store* satte en vældig *Grund-Mur* i *Plankeværkets* Sted; naar jeg læser denne Efterretning, see, da staaer det levende for mig, at der i Tidens Løb foregik en *indvortes* Forandring i det gamle *Slesvigske* Mark-Grevskabs og Hertugdoms Forhold til *Konge-Riget*, der paa *Billed-Sproget* godt kan betegnes med de samme Ord, at først var her en *Jord-Vold*, som kaldtes *Holger-Diget*, og siden blev her et *Planke-Værk* og en *Grund-Mur* af *Steen* til Grændsernes Forsvar, som kaldtes *Danne-Virke* eller *Dane-Giærdet*; men ved *Jord-Volden* og *Holger-Diget* forstaaer jeg da *Slesvigerne* selv, der kæmpemæssig, som en *Holger-Danske*, forsvarede sig mod de paatrængende Fremmede, saa der behøvedes intet konstigt Værn, eller, for at blive i det gamle Billedsprog: *Heimdal* forsvarede da *Gynge-Broen* med sit gode Sværd, som kaldes "*Mande-Hoved*," og med sit *Gjallar-Horn*, den hørøstede Lur, som vakde altid Kæmper Nok til Lande-Værn; thi "*Gynge-Bro*" er, i mine Øren, et nordisk, kæmpemæssigt Billede paa *Folke-Tungen* ved Landets *Grændser*, der altid gaaer som en *Flom* eller *Gynge*, og truer hvert Øieblik med at briste! Saaledes i *Arilds-Tiden*, da utallige *Danske* Viser og Kvad, Sagn og Mundheld og gamle Ord var i *Folke-Munde*, og da *Folke-Stemmen* paa *Moders-Maalet* var fri og hørøstet paa *Konge-Stævne*, og da *Folke-Aanden*, Nordens *Kæmpe-Aand*, derfor altid var *lysvaagen*, som *Heimdal* og som Fuglen i Skov, der kun blunder et Øieblik, og vaagner brat, naar *Bladene* rasle! Allerede i *Dronning Thyras Dage* begyndte det at blive anderledes, begyndte *Kæmpe-Aanden* at *forsvinde*, *Folke-Stemmen* at *dale* og *Folket* at *indslumre*, og i *Kong Valdemars Tid* var hele den glimrende *Herrefærd* dog kun *Folkets Døds-Kamp* for Ro i Graven, og alle de *konstige Indretninger*, man gjorde, for at betrygge sig denne Gravens Ro og Stilhed, viste sig i Tidens Løb ligesaa svage og forgiængelige som *Dannevirkes Planke-Værk* og *Grund-Mur*, om hvis Spor man nu, hardtad forgiæves, maa lede i Gruset. Det var derfor en herlig *Indskydelse* af *Folke-Aanden*, af *Nordens* tilbagevendte *Kæmpe-Aand*, da En af *Eders* værdige *Talsmænd*, paa det gienfødte *Konge-Stævne*, gav *Tydskeren*, som truede med *Gienfærdet* af *Keiser Rødskiæg*, Svar, som man raaber i Skoven, ja, gav ham at betænke, at her slumrer *Holger Danske* endnu, og skyer hverken Ild eller Vand, naar han vaagner, leger da *Himmelspræet* med *Trolde* og blæser ad *Gienfærd*, saa de glemme at spørge! Ja, dette hørøstede Ord om *Holger Danske*, det skal, saa længe *Danmark* staaer, være uforglemmeligt, som *Folke-Aandens* klare *Forvarsel*, eller rettere, som det første Ord af den tilbagevendte *Folke-Aand*, trods sin beskedne Forklædning, kiendelig nok paa det kæmpemæssige, det fuglevingede Ord, der er som *Torden* for *Trolde*, som *Thors-Hammeren* for alle *Nordens* Fiender. Og see, hvad *Kæmpe-Aanden* bebudede, det skedte brat, som sagt, saa gjort, og det gienlød høit i *Fiendens Leir*, at *Holger Danske* var nu staaet op fra de *Døde*, og kæmpede med *Løve-Mod* for *Moders-Maalet*, saa *Nord-Slesvigs Talemand*, trods alle *Tydske* Forbud, trods *Jette-Larmen* af det usalig hensovne, 18skinhellige *Romerske Riges* *Gienfærd*, trods alt Dette og meget Andet, "*blev ved at tale Dansk!*"

Dette er eet Ord, saa godt som *Fireogtyve*, ja tusind Gange bedre end de længste og kløgtigste *Tydske Taler*, udspækkede med *Stumper* og *Stykker* af den ugudelige *Romer-Ret*; *Nord-Slesvigeren* blev ved at tale *Dansk*, det er et gyldent Ord, indgravet i *Sølv-Hornet*, ei, for med det at glemmes og glemmes og engang i Fremtiden, ligesom *Heimdals* det gamle *Guld-Horn*, at graves op af *Jorden*, nei, men for *billedlig* at betegne det korte men fyndige *Omkvæd* paa *Folke-Visen*, der nu uophørlig skal lyde fra *Klang-Hornet* paa *Konge-Stævne*, fra det ny *Sølv-Horn*, hvormed *Folke-Aanden*, som *Nordens* *Kæmpe-Aand*, nu skal forklare det gamle *Guld-Horns* dybe Toner og alle dets gaadefulde Tegn! Ja, *Nord-Slesvigeren* blev ved at tale *Dansk*, det skal efter *Aarhundreders* *Forløb* være det kjernefulde *Udtog* af *Eders* *Kæmpe-Historie*, thi dette lille Ord indslutter da i sig baade *Kampens* *Storværk* og *Seiers-Krandsen*, thi vi veed det Alle, stor er *Kampen*, det vil koste, at sætte det *Danske Modersmaal*, denne, af *Tydskerne* og *Romer-Retten*, som er *Næve-Retten*, til *Kværnen* og *Trælkvinde-Kaar* fordømte og fornedrede, men altid dog høibaarne, delige *Dronning*, sætte hende igien paa sin *Throne*, og ligesaa skøn, som *Kampen* er stor, vil *Seiers-Krandsen* være, *uvisnelig*, som *Moders-Maalet* er *udødeligt*, hvor *Folke-Aanden* seirer. Dog, jeg har nævnet *Kamp* og jeg er gammel nok til at vide, at naar man i vore *Dage* hører dette, for alle *Kæmper* liflige, men for alle *Krystere* og *Skrællinger* frygtelige Ord, da tænker man sjelden eller aldrig paa *Andet* end *Haanden*, og paa 19de dødelige *Vaaben*, som kun gribes og føles og føres med *Hænder*, tænker sædvanlig kun paa *Haanden*, fordi *Aandens* *Kraft* er *Døgnet* ubekiendt, alle dens mangfoldige *Kampe* og *Seire* i *Tidernes* *Løb* er for *Døgnet* kun et *Hjerne-Spind* til at væve lange, kiedsommelige *Helte-Digte* af. Jeg maa derfor vel sige det hørøstet og udtrykkelig, at naar jeg taler om den store *Kamp*, som det vil koste, før det *Danske Moder-Maal*, ved *Danmarks* *Grændse-Skiel*, kan hæve sig fra *Trælle-Bænken* høit paa *Dronning-Stolen*, en *Kamp*, der klarlig spiller sig i *Uffe* hin *Spages* *Kreds-Gang* paa *Eider-Holmen*, hvor der var *To* om *Een*, ligesom nu, to *Tydskere*, den *Ene* høi, den anden plat, om den eenlige *Dansker*, men hvor *Danskeren* dog blev *ene* om *Seieren*, da tænker jeg hverken paa "*Næver* eller *Negle*", thi

den Tid er, Gud skee Lov! forbi, da *Næver* og *Negle*, enten med eller uden *Penne*, afgjorde "*Tungernes Trætte*"; nu skal Trætten jævnes af *Tungerne* selv i *Folke-Munde*, der, ligesom den *stumme Uffe*, pludselig, ved de Fremmedes Forhaanelse, faae deres *Mæle igien*, og, har de for dum med Glæde tjent en *mægtig Aand*, faaer tilligemed det *gamle Mæle*, den *gamle Magt* igjen, saa *Tungerne*, som tjende og med hørøstet Lovsang priste *Nordens Kæmpe-Aand*, de faaer Kæmpe-Kræfter ei blot til at sprænge rustne Brynier, men fremfor Alt til at føre Aandens Kæmpe-Sværd, det nedgravede, men atter opgravede *Skræp*, der kvæder *Ravne-Galder* for hele Verdens Øren, og gjør *Ravne-Gilde* af alle sine trodsige Modstandere, jo fleer i Flok, desværre farne!

Men skal denne "*Tungernes Trætte*" avle saadan en glimrende Seier for den *Danske Tunge*, med *Nordens 20Kæmpe-Aand*, da er aabenbar en "*Høiskole*" nødvendig, men ingen *Latinsk Høiskole*, hvor man kun lærer at fordrive Fæderne-Aanden og at radbrække Moders-Maalet, nei en "*Dansk Høiskole*" hvor *Nordens Aand*, paa *Moders-Maalet*, og med det, hersker uindskrænket, og vænner sig til at behandle "*Tydsken*", herinde, som en haardfør, bredskuldret og kløgtig *Træl*, af hvem man til Hverdags-Brug, baade i Gaarden og i Marken, baade i Smedien og i Hugge-Huset, baade i Stald og Lade, baade hjemme og ude, kan have usigelig megen Nytte, men hvem man, for ei at have Skade men Gavn af ham, fremfor Alt maa lære at *lystre*, maa holde vaagent Øie med og see paa Fingrene!

Og har jeg forstaaet *Eder* ret, da er det ogsaa netop en saadan "*Dansk Høiskole*", I, af Kæmpe-Aandens Drift, har allerede gjort det første Skridt, Kæmpe-Skridtet, til at reise, og for dermed at ønske *Eder* og *Danmark*, *Nordens Aand* og *Menneske-Slægten* til Lykke, derfor var det egenlig, jeg tog her til Orde, og vovede at vente Opmærksomhed for en Tale, der er i saa gammel en Stil, at Mange vel vil kalde det et fremmed Tungemaal, men som dog hidtil, hvorsomhelst den fik Lov til at lyde, altid klarede i *Dannemænds* Øine og fandt Vei til *Dannekvindens* Hjerte.

Ja, en "*Dansk Høiskole*", det var alt i mange Aar min *sødeste Drøm*, og Mangelen deraf, selv hvor Aanden giennem Aarhundreder udviste og forgyldte Byggestedet, *Mangelen* deraf mit *bittreste Savn*, fordi det er mig soleklart, at reiser sig ikke brat en Saadan, en virkelig, aandfuld *Dansk Høiskole*, og staaer fast, da er det, i Henseende til *Folket*, omsonst og forgiæves, Alt hvad vi har stridt og 21lidt, skjaldret og sunget, sagt og skrevet, til *Modersmaalets Ære*, thi da kryber Strømmen, som oprandt fra Hjerte-Dybet, oprørdes af Kæmpe-Aanden over vor Isse, og udsprang paa vor Tunge, da kryber den, om et Øieblik, ned i Graven med os, istedenfor at oversvømme Marken til Frugtbarhed og Grøde og forplante sig i *Folke-Munde* fra Slægt til Slægt.

Derfor, *Slesvigske Dannemænd*, fuldender standhaftig, hvad I har kiækt begyndt! Reiser en *Høiskole* i *Eders* Midte, som er *Skamling-Banken*, er *Dannemænds* Forsamling her, *Eders* Fædres *Storværk* og gamle *Danmark* værdig, en *Høiskole*, hvis *Danskhed* man, med *Heimdals* Øine, kan see hundrede Mile borte, en *Høiskole* endelig, der kan hjemle sig Navn af *Heimdals Klang-Horn*, der høres over al Verden! Lad det ikke standse *Eder*, ikke svække *Eders* Mod eller formindske *Eders* *Storværk*, at der i *hele* *Danmarks Kongerige* ei findes Mønster eller Mage, men kommer ihu, at ligesom I fra Hedenold var *Danmarks Landeværn*, saaledes var I ogsaa dets *Kongelige Mærkes-Mænd*, som gik i Spidsen og gav Løsenet, laande ikke Mønster af os, men gav os et Mønster, vi fandt, det var Lyst at efterligne!

Ja, *Slesvigske Dannemænd*! *Eders* Ret til at kalde *Dansken* *eders* Modersmaal, og at tale det kongelig frit, den er ikke blot *naturlig*, den er ogsaa *historisk*, ja, den er togange saa, den er *folkehistorisk*, thi dermed begynder *Danmarks* Historie, at da *Slesvigerne* havde kaldt *Øboerne*, med *Prinds Dan*, til Hjælp mod de allerede da paatrængende *Tydskere* og (efter *Rimkrønিকens* Ord)

22"Han foer med dem de Tydske imod,
Og slog dem alle der ned for Fod!"

da svoer *Seiervinderne* sig i *Fostbroderskab*, og blev enige om at kalde det nu *fælles* Fæderneland "*Danmarks Rige*" saa her oprandt det *Danske Navn*, her grundedes den *Danske Throne*, her stiftedes det *Danske Rige*! Og denne *Eders folkehistoriske* Ret til ei blot at hedde *Danske*, men til at gaae i *Spidsen* for alle *Dannemænd*, den er ogsaa *kirkehistorisk*, thi i *Eders Helligbæk* er jo de første *Dannemænd* døbte, i *Eders Hedeby* hævdede sig jo den første *Danske Kirke*, i *Eders Midte* havde jo "*Nordens Apostel*" den hjertelige, den i hele Middelalderen mageløse *Ansgar*, sit *Danske Sæde*, saa det er i sin Orden, at I ogsaa *skolehistorisk* blive *Danskens* Banner-Mestere og *Mærkes-Mænd*, ja, saasandt som I er vaagnede i *Folke-Aanden*, i *Nordens Kæmpe-Aand*, da kan og vil I ikke taale, at Nogen, i hvad der er *ægte Dansk*, har enten *For-Spring* eller *For-Trin* for *Eder*, men gjøre endnu eet *Kæmpe-Skridt*, der godt kunde gjælde for To, maa vække vor Beundring og vil sikkert ikke savne Efterligning iblandt os!

Ja, jeg er en *Sællandsfar* i mange Ledd, og dybt har jeg sørget derover, at den *Danske Høiskole* ei hævdede sig først i Hjertet af *Sælland*, i det deilige *Sorø*, hvor Pladsen er afstukket af *Forsynet* selv, hvor alle Midlerne er i Overflødighed tilrede, og hvor altsaa kun *Lysten*, eller *Modet* eller *Kræfterne* fattes; men nu seer jeg det, at hvor *Danmarks Rige* og *Danmarks Kirke* oprandt, der maa ogsaa *Danmarks Skole* opbygges! I *Kongeriget* 23synes vi dømt til kun at efterligne hvad vi see, kun i *Hertugdømmet* har *Dansken* Mod til at

ligne sig selv, saa der maa Dansken, som Halvfremmed, vinde Kongerigets Beundring, og som Halvfremmed maae vi efterligne den før vi kan taale at see, det er dog i grunden vort Eget.

Derfor, op, *I Danske Mærkes-Mænd*, Haand paa Værket! Lad *Dannebrog* vaie stolt paa *Høiskolen*, I grunde, som den vaiede paa *Bølgen* blaa, endnu i *Konge-Dybet*, trods *Havets Elephant* og *Englands* den største *Vovehals*, men som *Dannebrog* vil aldrig vaie mere, hvis ikke en *Dansk Høiskole* snart lærer *Folket* at skatte og at bruge sit *Modersmaal*, og med *Folke-Aandens* Kraft at forfægte sin naturlige Ret ikke blot til at *blive ved* at tale *Dansk*, men at tiltales, at raadspørges, at høres og at føies, at styres og ledes paa *Dansk*, saa de *Fremmede*, efter Ordsproget, maae stikke Fingeren i Jorden og lugte hvor de er, lære at synge med de Fugle, de er iblandt, eller lære at tie, Skik følge eller Land flye! Og Alt hvad jeg, som giennem en *Menneske-Alder* med Flid har arbejdet mig ind i det *Danske Moders-Maal*, og i den *Nordiske Kæmpe-Aands Billed-Sprog* og *Tanke-Gang*, Alt hvad jeg kan bidrage til, at *Eders Danske Høiskole* kan blive en "*Mimers-Brønd*", hvortil Konger ride, for at søge Raad, det skal være uspart; thi for min *Person* har jeg intet Ønske meer i denne Verden, saa jeg ønsker kun at leve lidt endnu, for ikke at tage med mig i Graven hvad der gav mig *Øie* for *Menneske-Livet* og *Verdens Løb*, gav mig *Magt* over *Modersmaalet*, og gav mig baade *Mod* og *Kraft* til, naar det gjaldt, at trodse al Verden, med de jævne, gammeldanske Ord: heller døe med 24Æren end leve med Skam, og før dog lade sig slaae, end krybe i en *Andens Skind*, om det saa var den *Romerske Keisers!*

Lidt viser *Villien*, siger *Dansken* for et gammelt Ord, og for at vise *Villien*, den gode *Villie*, der, ogsaa efter Ordsproget, drager et stort Læs, derfor kom jeg hid, derfor tog jeg Ordet i *Eders Kreds*, derfor har jeg ogsaa gjort en lille *Vise* om En af *Eders store Landsmænd* og *Danske Mærkes-Mænd* i fordums Tid, som jeg vil bede *Eder* synge med mig, men, i den Tid, da alt *Dansk* var nær ved at glemmes, ikke blot hos *Eder*, men selv hos os, midt i *Kongeriget*, da glemtes ogsaa han, glemtes ogsaa den herlige *Slesvigske Helt*, som *Visen* er om, derfor maa jeg først sige *Eder*, *hvem han var* og *hvad han gjorde*, som er værdt at ihukomme, saalænge *Danmark* staaer, ja, saalænge *Troskab* og *Manddom* agtes *Hæder* og *Ære* værd, og som vist heller aldrig mere skal glemmes hos *Eder*! Hans Navn var *Folke*, og han levede i den samme gamle *Kong Vermunds Dage*, som I vel har hørt, blev forhaanet af *Tydskerne* og havde nær overladt dem hele *Danmarks Rige*, fordi hans eneste *Søn*, *Uffe* hin *Spage*, vel var kæmpevoxen, stor og før, men var *stum* og *maalløs* fra *Barnsbeen*, men I har vel ogsaa hørt, at *Kong Vermund* fik *Mod* igien, da hans *Søn* fik *Mæle*, og havde stor *Glæde* af ham paa sine gamle *Dage*, da *Uffe* bestod den svære *Tvekamp* med *tvende Tydskere* og fældte dem begge. See, i denne *Kong Vermunds Tid* skedte det engang, at der kom *Fremmede* til *Slesvig*, som vel havde sin egen *Jarl* eller *Hertug*, men *Hørde* dog til *Jylland* og det *Danske Kongerige*, saa *Banner-Mesteren Folke* fløi afsted til *25Nørre-Jylland*, til *Jelling-Gaard*, hvor den *Danske Kong Vermund* holdt *Hof*, for at melde *Feiden*, og bede om *Hjelp*. Her stædtes da *Folke* ind for *Kongen*, da han sad over *Borde* og rygtede sit *Ærinde* saa snildt og dog saa mandeligt, at han *købs* ei det mindste *Barn*, men frydede hver ærlig *Kæmpe*, og fremfor Alt den gamle *Danner-Konge*, hvem han ønskede til *Lykke* med den herlige *Fangst* af *Danmarks Fiender*, som dumdristig havde *hjemsogt* Landet ved *Skamlings-Banke*, og var saaledes selv løbet lige i *Fælden*, og var dødsens, hver og Een. Det Ord faldt i god *Jord*, thi det huede *Danner-Kongen* saa godt, at han bad *Folke* sidde hos og tage til sig af *Ret* terne, hvad *Dagen* hørde til, og da *Folke* havde alt for meget *Hastværk* til at lade *Hvile* falde paa sig, da *skienkede* *Kongen* med egen *Haand* sit *Guld-Bæger* fuldt af *Viin* og *rakde Folke* med det Ord: de er velkomne som bære godt *Budskab*, og bedre bar ingen *Kæmpe* under *Solen* sin *Konge Feide-Bud*, stik ud med *Æren* og stik *Bægeret* i *Barmen* som en *Venne-Gave!* *Folke* drak og *Vinen* smagde ham saa godt af *Kongens Bæger*, at han opløftede sin *Haand* og gjorde et bedre *Kæmpe-Løfte*, end der var længe hørt i *Norden* ved noget *Brage-Bæger*, thi det lød som saa: før jeg skal *rømme* *Marken* for *Danmarks Fiender*, før skal jeg *tømme* dette *Guld-Bæger* saa *bredfuldt* af mit eget *Blod*, som det var *nys* af *Viin!* Som sagt, saa gjort, *Kæmperne* mødtes paa det *hvasse Konge-Stævne*, hvor man skiftede *Hugg*, som *vrede Kvinder* skifte Ord, saa det *Ene* kunde ei bie det *Andet*, de *Danske* vandt, *Fienden* flygtede til alle *Sider*, og da *Kongen* red over *Val-Pladsen*, da saae han *Folke* sidde lavt paa *Tue*, men med saa høit et *Kæmpe-Mod*, at han *tømde* gladelig *Guld-26Bægeret*, fuldt af sit eget *Blod*. Da holdt *Kongen* stille og sagde: see en *Kæmpe*, tro som *Guld!* saa *lønne Dannemænd* *Gaver!*

Der løber meget *Vand* til *Strande*, siger Ordsproget, mens *Mølleren* sover, og der er løbet endnu langt mere, mens *Holger Danske* sov, men nu, da han er vaagnet, nu skal der ikke løbe mere, før alle *Dannemænd* opløfte deres *Stemme* og synge en *Vise* til *Folkes Ihukommelse*, og gjør, ved hans levende *Minde*, det *Kæmpe-Løfte*, at før de *indrømmer* *Fienden* et *Straaes-Bred* af *Marken*, før skal de gjøre som *Folke*, og tømme hver sit *Bæger* af det varme *Hjerte-Blod*, der *rinder* endnu i hver ægte *Dannemands Aarer* fra *Øre-Sund* til *Dannevirke!* Det høre *Himlen* og lade det lykkes til *Fædrenes Ære* og *Danmarks Gavn*, *skienke* os Alle *Aand* og *Kraft*, som *Vin* i *Guld-Bæger*, til gladelig at bringe det med *Æren* ældgamle, velsignede *Fæderneland* ethvert *Offer*, blodigt eller ublodigt, som dets *Frelse* af *Fiende-Vold*, dets *voxende Velstand* og *voxende Glands* udkræver!

Da skal ogsaa *denne* vor *Forsamling* paa *Skamlings-Banken*, ogsaa dette vort ærlige *Kæmpe-Løfte* mindes efter *Aarhundreders Forløb*, og berømmes i langt bedre *Taler*, besynges i langt bedre *Viser* og med langt klarere *Stemmer*, end de, der nu lyde i *Sky*, fra det *Danske Fostbroder-Lag*, det ældste og ærværdigste, det troeste og det livsaligste *Fostbroder-Lag* under *Solen!*

